„Sunt pe drumul cel mare al campionatului mondial!“

a declarat MILICA TEODORESCU directorului „Gazetei Sporturilor“, într'o convorbire care a avut loc deunăzi la Paris

„Plec în America și primul meu adversar va fi Glenn Lee”

„Mă va însoți și Suzy logodnica mea- prima femee care a urcat în ring

PARIS, 27 (Prin avion, dela directorul nostru). — Poți să stai la Paris zece ani, fără să întâlnești metropole, inșii sânt atât de mici, ghițiți de vacarmul străzilor. Abia ti un cunoscut. In iureșul marei atât de neînsemnați, încât sânt înse văd.

Coincidența însă, are legi pe cari nu le poate abroga nici măcar regulamentul acesta al Parisului. Legile acestea m'au pus eri în prezența unui cunoscut, în plină inimă a Parisului. Intr'un moment când mă așteptam mai de grabă la un cutremur de pământ, decât la o vorbă românească, răsărită din vacarmul de fraze franțuzești, sgomotoase și continue.

Pe marile bulevarde, cineva m'a țintit cu un apel în cea mai limpede de vorbă românească:

— Să trăiți d-le director!...

Am întors capul, uimit: Milică.

Omul acesta este întotdeauna acolo unde te aștepți mai puțin. Din preajma Bragadirului, a răsărit deodată în inima Lyonului. Și-a cimentat acolo un prestigiu admirabil și — când credeam că se va fixa — a apărut în Italia. Odată... de două ori... de trei ori... Am primit apoi știrea reîntoarcerii sale la Lyon. De aici, a răzbit în țară vestea plecării sale în America.

Și iată-l acum, între Lyon și America, răsărit ca din pământ pe marile bulevarde ale Parisului să ne surprindă, din iureșul străzii, cu o vorbă românească și să nevorbească — bine înțeles — despre proiectele sale.

In trecere spre Bruxelles

— Să trăiți d-le director.

— Ce mai e nou?...

— Numai noutăți. Eu am întotdeauna noutăți pentru Dv. și pentru «*Gazeta Sporturilor*», căreia îi port o mare datorie de recunoștință, pentru serviciile de presă pe cari mi le-a făcut.

— Ce cauți în Paris?

— Sunt în trecere spre Bruxelles, de unde îmi voi lua viza pentru America. Căci, după cum știți, plec în America.

— Știu. Hai totuși să stăm puțin de vorbă pe terasă, la «Café de la paix»; să-mi povestești pe îndelete ce-ai mai făcut și ce mai ai de gând să faci.

In câteva minute, eram instalați la o masă dela «Café de la paix». Mazagranul are asupra lui Milică efectul unui adversar amenințat de knock-out. Iată dece, cu stimulentul acesta viguros, «Theo» — cum îl răsfață admiratorii săi din Lyon — a prins să ne mărturisească tot ce știe, cu o repeziciune aproape imposibil de urmărit.

— Să vedeți d-le director.

După ce mi s'au furat două decizii în Italia, în matchurile cu Venturi și Alexandrini, pe cari i-am învins net, am boxat la Marsilia cu Paolino.

O nouă dovadă că deciziile din matchurile cu Alexandrini și Venturi au fost injuste, este că după aceste matchuri am primit o mulțime de noui oferte din Italia. Mai mult. Am fost solicitat să boxez și în alte centre europene.

O OFERTA A LUI AL. FRANCIS

Am la mine — ca dovadă — o ofertă a lui Al Francis, care îmi propune un match la Berlin, cu Gustav Eder. Am citit deasemeni, în «Gazeta Sporturilor» că «Federația română de box» l-a provocat în numele meu pe belgianul Felix Wauters, pentru titlul de campion al Europei la categoria semimijlocie.

Din păcate, toate aceste oferte mi-au venit prea târziu.

— Dece?

— Nu mă mai interesează pentru moment, niciun match în Europa. Am perspective mai mari. Am semnat câteva contracte cari m'au pus pe drumul cel mare al campionatului mondial. America este ținta supremă a oricărui boxeur. Și cum mi s'a ivit ocazia să plec în America, nu vreau s'o scap. Voi încerca să fac ceiace n'a izbutit niciun boxeur român, până acum. Am încredere în steaua mea, și o urmez orbește.

— Ti-ai luat măsurile de precauțiune pentru America?

— Voi evita greșala pe care a făcut-o Toma Aurel.

M'am înțeles cu toți managerii mei europeni, fiindcă am mai mulți și am semnat cu un singur manager american.

— Cum ai obținut contractul pentru America?

— Am un contract de manajament, iscălit la Lyon, cu managerul Jack Schafft, care pe lângă faptul că este un mare comerciant de bumbac, este asociat — în America — pentru afaceri de box cu Gus Wilson, fostul manager american al lui Georges Carpentier.

Am iscălit cu Schafft un contract de manajament care intră în vigoare din 1940.

Contractul cu America

Faima pe care mi-am stabilit-o că boxez în stilul lui Carpentier a trecut oceanul. Din această pricină, Gus Wilson a intrat imdeiat în relațiuni cu asociatul său din Europa, și l-a autorizat să obțină dela mine un contract de exclusivitate. Iată cum am ajuns să semnez un contract în America.

— Ce matchuri vei susține în America?

— Gus Wilson mi-a oferit prin contract, un prim match la «Olympic Auditorium» din Los Angeles, cu Glen Lee, challenger al titlului mondial la categoria mijlocie.

Matchul urmează să aibe loc la 26 Iulie. Vă închipuiți ce șansă excepțională este pentru un boxeur român să debuteze în America. Împotriva unui boxeur de talia lui Glen Lee, pe care Fred Apostoli și Freddy Steel abia au izbutit să-l învingă la puncte. Despre bursă nu mai vorbesc. Căci, este dela sine înțeles, că în Europa n'aș putea spera să obțin vreodată o bursă de 2500 dolari.

— Este adevărat.Ești sigur însă de contracte și de oamenii cu cari ai tratat?

— Bine înțeles. De altfel, în această privință am și asigurările lui Frankie Nour.

— Dar Frankie Nour ce caută în combinația aceasta?

— Printr'o întâmplare, deasemeni excepțională, Frankie Nour este «trainer-ul teamului lui Gus Wilson.

Când a aflat despre contractul meu cu Wilson, Nour mi-a scris o scrisoare în care îmi vorbește în termeni entuziaști despre norocul pe care l-am avut, precum și despre perspectivele mele în America. In cazul când îl voi învinge pe Glen Lee, voi fi opus lui Barney Ross, Young Corbet și Fred Apostoli, cu burse ce se vor dubla și tripla și cu perspectiva de a ajunge în scurt timp «*The idol of California*».

DIFICULTAȚI LA LEGAȚIA BELGIANA DIN PARIS

— Dar, în Paris ce cauți?

— Speram să stau aici o singură zi. Din pricina unei încurcături pe care am avut-o la Legația belgiană însă, unde am fost și azi dimineață ca să-mi iau viza, mă văd silit să mai stau câteva zile pe aici.

— Dece?

— Legația belgiană nu vrea să-mi dea viza. Probabil, fiindcă le-am spus că voi pleca în America.

— Ei și? Din moment ce ai actele în regulă, sânt obligați să-ți dea viza.

— Așa am crezut și eu. Văd însă că lucrurile nu sânt chiar atât de simple. V'aș ruga pe Dv. să faceți demersuri ca să obțin viza. Altfel, sunt distrus. Nour mă așteaptă la Bruxelles de unde mai trebue să ia pentru America și pe belgianul Charles Sys, iar vaporul cu care trebue să plecăm din Anwers ridică ancora la 2 Iulie. Mă tem că din pricina întârzierilor pe cari mi le pricinuește obținerea vizei belgiene, să nu-mi întârzie și plecarea mea în America. Noroc că Nour a prevăzut acest lucru și a și anunțat pe Gue Wilson. In cazul când voi pleca între 8 și 10 Iulie, tot voi ajunge în America cu 8—10 zile înaintea primului meu match.

Prima farmec pe ring

După o pauză impusă de un nou transport de mazagram, discuția a făcut un viraj neașteptat.

— Cu relațiunile sentimentale cum stai?

— Nu știți? Sunt logodit. N'o să vă vină să credeți. Boxul și managerii mei însă, joacă un rol principal și în viața mea sentimentală.

Logodna mea cu Suzy Perner, este tot o manevră a managerului meu Schafft.

— Cum asta?

— Schafft, care este un manager prevăzător din toate punctele de vedere, pentru a mă împiedica să mă căsătoresc până în 1940, m'a pus în prezența actualei mele logodnice, cu prilejul unui campionat mondial de dans.

Cu o diplomație pe care sunt obligat să i-o admir, în seara când Suzy a cucerit campionatul mondial, 963 de ore de dans, megafonul a anunțat cererea mea în căsătorie. Mai puteam să dau înapoi? De altfel, în tot timpul concursului, Schafft m'a convins să-i trimit lui Suzy biletele cu încurajare, pentru a sfârși triumfătoare campionatul.

Calculul managerului meu, care are tot interesul să mă păstreze cât mai cast, a fost simplu: o căsătorie între mine și Suzy este imposibilă până în 1940, fiindcă Suzy nu are momentan decât 15 ani, și nu se poate căsători, înainte de a-și termina școala. Nu știu însă dacă aranjamentele lui Schafft se vor realiza, fiindcă Suzy — deși este un copil — este foarte energică. Tocmai am primit o telegramă prin care mă anunță că va veni la Bruxelles.

— Știe să ia deciziuni.

— Ba bine că nu. Vrea să plece cu mine în America. De altfel, Suzy a mai jucat un rol important într'unul din matchurile mele.

— Cu ce ocazie?

— La matchul cu Pauline, am fost la un moment dat, în dificultate. Era la începutul reprizei a treia. In pauză, Suzy s'a suit pe ring — e prima femee care a făcut acest lucru — și m'a îmbărbătat: «*Dacă mă iubește, trebue să-l învingi*». Am ținut să-i dovedesc că o iubesc. Consecință: în repriza patra, Paulino a fost de două ori pe jos, iar în repriza șaptea l-am învins prin knock-out».

*

...Este aproape o oră, de când m'am despărțit de Milică. Convingerea cu care mi-a vorbit, hotărârea gesturilor sale, vioiciunea ochilor săi, îmi sânt și-acum în minte.

Mi-a mărturisit proecte mari. Incercări grele. Cu râvna sa proverbială însă, cu puterea sa imbatabilă de muncă, cu seriozitatea sa minunată, nu este exclus să ne transmită din America rezultate mari.

Boxul românesc n uar avea decât de câștigat...

AL. MUNTEANU

Frankie Nour (sus, sprijinit pe frânghia ringului) și apoi, dela stângala dreapta: Al. Baker, rivalul lui Felix Wouters, Gustav Roth, fostcampion al Europei la cat. semi-grea, Willy Speer, marele as al jocheilor belgieni, Dams, managerul lui Annet și Ed. Annet, campion al Belgiei la categoria mijlocie.

Știri diverse

Următorii participanți la banchetul ce se va da Duminică 3 Iulie în onoarea echipei de old boys Tricolor-Prahova, sunt rugați a depune psuma de lei 300, la casieria magazinului Sigmund Prager din Bulev. Carol I No. 4 până cel mai târziu Vineri seara la ora 8:

Stoicescu, Mihăilescu, Kow, Löeebel, Gelles, Fodor, Braida, Nica, Hinkel, Oprea, Dr. Segal, Mihu Curgustin, Călărașu II.

Ancheta noastră

Grupările neafiliate prada profesionismului...

Despre „F. C. Baciu“, gruparea care a câștigat, unul după altul, 58 matchuri sau: victoria brânzii asupra elanului

F. C. Baciu, echipa campioană hrănită numai cu mezeluri și brânză. In stânga, «Nea Gogu Petrescu», președintele».

In footballul oficial, nu există prea multe echipe cu «firmă». Le numărăm pe degete: Ripensia, Rapid, Venus, Amefa. Numele acestor grupări pe afiș, asigură un minimum de 5000 de spectatori, indiferent de reputația adversarului.

Neafiliații au și ei un Venus, o Ripensie, un Rapid. Se numesc altfel — F. C. Baciu, Cotroceni, Băncasa dar stârnesc în juru-le — tot atâta agitație cât și corespondenții din Divizia Națională A.

Iată, de pildă, F. C. Baciu, Dacă ar fi să credem pe președintele acestui club, F.C. Baciu a susținut până astăzi peste 50 de partide, fără să piardă vreuna. Și a întâlnit adversari, nu glumă! Rahova, Băneasa, F. C. Parol... Ba, s'a deplasat și în provincie, la Mizil ni se pare

Din orașul unde... chinta albă e valabilă, F. C. Baciu s'a întors cu o sonoră victorie. 2-0 asupra F. C. Mizilului. Două săptămâni mai târziu, Baciu a pornit-o în drum victorios spre Roșiorii de Vede. A întâlnit acolo echipa nu știu cărei fabrici, și după o luptă dârză a sfârșit la egalitate: 1-1.

IN CAUTAREA STIMULENTULUI

E vorba deci de o formație puternică. Invincibilă. Și cum în footballul modern cel puțin în cel afiliat — nu se joacă numai așa, pentru amorul artei, e cazul să ne întrebăm; ce stimulent misterios animă pe jucătorii lui F. C. Baciu?

Ce „forță superioară” îi îndeamnă să depună atâta energie întru succesul culorilor respective?

Cele două ore pe care le-am petrecut Duminecă la matchul Baciu-Băneasa ne-au desvăluit misterul. Vi-l vom înfățișa și dumneavoastră.

UN PREȘEDINTE MODERN

Ca orice club cu pretenții, F. C. Baciu, are, firește, un președinte. Acest președinte nu e un personaj din lumea diplomatică; și nici măcar un „doctor” cum e tradiția prin lumea președinților noștri. Conducătorul suprem al lui F. C. Baciu e d. Gogu Petrescu. Simplu. Ați auzit de el? Nu, desigur. Ei bine, să vă facem cunoștință: d. Gogu Petrescu deține un rol foarte important într'un mare magazin de mezeluri și brânzeturi Piața Mare. (Dacă ni se va plăti reclama îi vom da și numele firmei). D. Gogu e foarte tânăr. Sau cel puțin așa pare — consecința firească a a regimului alimentar pe care-l duce în centrul unei activități atât de ...mirositoare. Ales președinte al lui F.C. Baciu, d. Gogu n'a pregetat ca, întru celebritatea grupării sale, să facă orice sacrificiu. La curent cu mișcarea sportivă, d. Petrescu știa că jucătorul, pentru a face un efort în plus, trebue stimulat. Altfel, luptă fără convingere. Bine, bine, stimulat, dar cu ce? „Nea Gogu” nu dispune de fondurile cu care rulează de pildă, d. Gheorghe Stănoiu. Nu a capitalizat nici măcar suma necesară cumpărării unui echipament complect pentru unsprezecele pe care-l dirijează. Cum însă stimulentul trebuia găsit în joc fiind însăși existența clubului, Nea Gogu, l-a aflat. Prietenul nostru și-a făcut o socoteală simplă; — cu ce se îmbărbătează o echipă? Cu bani. Ce ar face jucătorii mei, care sunt băeți săraci, cu acești bani? Fără îndoială, iar da pe mâncare. Ce mănâncă un om sărac? Pâine, brânză și mezeluri. Păi lucrurile acestea le pot pune la dispoziție eu singur.

Aprobarea direcției băcăniei s'a obținut ușor. Iar stimulentul și-a dovedit cu ocazia primului match, puterea de convingere. Echipierii lui F.C. Baciu au luptat ca niște lei, conduși pe teren de însuși „Nea Gogu care în ciuda rotunjimilor sale, participă efectiv la fiecare match al Baciului.

— In footboll, ne spunea d-sa Dumineca, există un principiu: câștiga întotdeauna echipa mai bine hrănită. De ce crezi dumneata că a pierdut Ungaria campionatul mondial? Fiindcă în tot Parisul nu se găsește papricaș iute ca la Budapesta. In schimb Italienii aveau cu ei bucătarul lor, care le prepara zilnic macaroane. Și au câștigat Cupa.

Cu băeții mei, la fel. Ii hrănesc numai cu mezeluri și brânză. Dar ce mezeluri! Și ce brânză! Te poftesc neapărat după matchul cu Băneasa la o gustare, ca să te convingi.

Am mulțumit dar nu m'am dus. Am urmărit în schimb jocul Baciu—Băneasa, match derby al seriei I

PROFESIONISM ȘI LA NEAFILIATE

Trist desigur, dar adevărat. Plaga profesionismului a pătruns și în lumea grupărilor neafiliate. Și aci, ca și la marile grupări râvna jucătorului pe teren, e direct proporțională cu răsplata promisă.

E drept, primele nu sunt chiar atât de arătoase ca la Ripensia de pildă. Echipierilor timișoreni li s'au făgăduit câte 20.000 lei în caz de calificare în turul doi al C.E.C. Jucătorilor lui A. S. Băneasa li s'au garantat câte 40 de lei în ipoteza că dispun de Baciu. Prima aceasta e de 500 ori mai mică decât cea a ripensiștilor.

Făcând însă o comparație între bugetul lunar al Ripensiei și posibilitățile de beneficiu ale Bănesei conchidem că profesionismul e mai adânc și mai dureros în lumea grupărilor necalificate.

VICTORIA BRANZEI

Mai interesant e cu F. C. Baciu. Nea Gogu dă și dumnealui prime. Le dă însă — să nu vă mirați — în salam și brânză.

Dumnealui, a fixat ca toți marii președinți, următoarea cotă de prime:

In caz de victorie, 1 kg. brânză.

Victorie la trei goaluri: diferență, 1 kg. brânză și o litră salam.

La match nul: ½ kg. brânză.

Infrângere la un punct diferență: ¼ kg. brânză.

Când însă nea Gogu e satisfăcut nu numai de rezultat ci și de modul cum d-sa personal a contribuit la stabilirea performanței distribue brânza în cadrul unei mese pe albul căreia răsar și mititeii și sprițurile. Festivul se transformă într'o sărbătorire a culorilor clubului și în special a d-lui Gogu, care nu disprețuește niciun fel de onor.

Matchul Baciu — Băneasa a dat loc unei lupte crâncene. Vorba cronicarilor: „învingătorul nu s'a cunoscut decât odată cu fluerul final”. Baciu a câștigat cu 2-1. Dar după câte ofrturi! Și după câte întreruperi ale jocului! Arbitrul partidei, un omuleț mic, mic de tot a dovedit că știe să interpreteze regulamentul, nu numai să-l explice: dădea voe la interval de câte cinci minute altui jucător să iasă de pe teren și să bea apă.

Sieși și-a acordat o pauză de vreo minute în care timp și-a îngăduit — pe socoteala cui? — plăcerea unui Kramer.

Un singur incident a fost mai greu de lichidat. Un shoot al centrului înaintaș al Bănesei a trecut peste movila de haine care reprezintă una din bare.

A fost goal?

Unii, cei dela Băneasa, au susținut cu tărie că da. Ceilalți, în frunte cu Nea Gogu au pretins contrariu amenințând cu retragerea de pe teren.

După o matură chibzuință, arbitrul a dat câștig de cauză Baciului, în protestele vehemente ale învinșilor.

Derbyul a revenit deci lui F. C. Baciu, care înscrie astfela 58-a victorie consecutivă.

Odată mai mult, brânza nouă și-a spus cuvântul...

M. SILVIAN

Sportivitatea clujenilor

(Continuare din pagina I)

ființa, în cazul când nu va izbuti să-și consemne locul — pe care și l-a menținut atâția ani — în prima Divizie națională.

Hotărîrea aceasta ni s'a părut ceva de moment. Produsul unei enervări trecătoare. Consecința mâhnirii explicată de ultimile insuccese ale clujenilor. O enervare căreia nu i se putea acorda un caracter grav, definitiv.

Și iată, desmințirea acestei hotăriri. Universitatea nu se va desființa. Va continua să joace, chiar în cazul — aproape sigur acum — când va trebuit să se despartă de marile grupări divizionare și va fi obligată să facă prietenie cu grupări noui și mici, din cadrul Diviziei naționale B.

Sportivitatea clujenilor a venit, deci, din nou să facă o dovadă a existenții sale. Nu mai era nevoe. De ani de zile, „șepcile roșii” trăiesc pe un piedestal de prestigiu ce nu mai avea nevoe nici de prezentări, nici de elogii. Era imposibil ca piedestalul acesta să fie minat de insuccesul unui an de activitate și transformat într'un suport șubred de vanitate.

Știam.

E bine totuș că „Universitatea” și-a mărturisit neted intențiunea de a-și continua activitatea, chiar în căprăria mai puțin selectă a Diviziei naționale B.

Pentru toată lumea, pentru cei cari mai aveau oarecari îndoieli, sportivitatea clujenilor și-a primit, astfel, un nou și prețios certificat.

Singurul eșec italian în C. E. C. continuă a fi comentat de „Gazzetta dello Sport“

După consumarea primului tur al Cupei Europei Centrale ziarul italian de specialitate „Gazetta dello Sport” publică următoarele:

„Desfășurarea primului tur al C. E. C.-ului a adus o nouă dovadă de vitalitatea acestei competițiuni prin atractiozitatea matchurilor jucate.

Faptul că într'o lună în care altă dată nu se organiza această competițiune, spectatorii au luat cu asalt tribunele, dovedește că C. E. C.-ul și-a obținut din belșug succesul preconizat”.

In continuare, cotidianul italian se ocupă de cele 8 matchuri jucate Duminecă și ajungând la partida Ripensia—F. C. Milano scrie:

„Din cele patru echipe trimise de Italia în C. E. C. singură F. C. Milano a suferit un mare eșec, cu atât mai mare cu cât era atât de neprevăzut. Știm că jocul român, nu poate fi comparat cu cel italian, dar chiar ținând seama de avantajul terenului, nu am fi crezut jucătorii Ripensiei, capabili să învingă cu un scor sec de 3-0.

Dar cronica spune că Milano a avut 8 minute de somn. Ei bine, în aceste momente Ripensia a fost capabilă să înscrie de trei ori.

Suntem de acord că F. C. Milano a jucat sub posibilitățile sale normale, dar suntem de asemenea de acord că această înfrângere poate avea urmări grave pentru succesul echipelor italiene în C. E. C.

F. C. Milano va putea oare recupera în retur?... Ca această întrebare terminâ „Gazetta dello Sport” interesantul articol.

D-na Ballo a semnat pentru Viforul Dacia

D-na Ballo Maria Bucur campioana națională la 100—200 și 400 m. înnot liber stabilindu-se în Capitală a semnat pentru gruparea «Viforul Dacia» sub a căror culori va participa la toate concursurile.

Pentru Regiunea Muntenia, această achiziție va aduce cele mai frumoase rezultate și credem că prin această talentată înnotătoare, Regiunea Muntenia va putea dobândi primul record național.

D. Ballo care a fost de mai multe ori selecționat în reprezentativele Clujului, a semnat pentru grupa-rea «Metropola» unde va activa și ca antrenor.